

ХАЛОС НАМЕХҮРЙ

Писарбачае, ки ҳамрохи падараш аз саёхати бешазор омада буд, ба чӯрааш гуфт:

— Медонй, аз ҳама ҳайвонҳои ваҳшӣ хавфноктаринаш хирс аст. Аз хирс гурехта, халос намехӯрӣ, зеро аз ту тезтар мёдавад. Агар ба дарахт барой, ў ҳам мабарояд. Дар об аз одам нағзтар шино мекунад.

— Агар пинҳон шавӣ-чӣ? — пурсид чӯрааш бо ҳарос.

— Аз ду сар фоида надорад, чунки хирс аз ту пештар пинҳон мешавад.

БИСЁР АФСӮС

Муаллима аз талабае пурсид:

— Падарат дар кучо кор мекунад?

Талаба гуфт:

— Дар маркази савдо.

— Бисёр хуб. Чӣ кор мекунад?

— Боғбон.

— Бисёр афсӯс.

АНГУРҲОИ ФУРӮШӢ

Муаллим аз талабае пурсид:

— Дар ҳавлиатон қадом навъҳои ангур ҳаст?

— Ангурҳои фурӯши.

ХОРКАШУ ХАСКАШ...

Падар аз писари калониаш пурсид:

– Ба додарат чи ном монем?

– Ману додарамро Хоркашу Хаскаш номидед.

Акнун номе гузоред, ки ин хору хасро кашонад.

ДАР ДАРСИ ҖУҒРОФИЯ

Муаллим:

– Миёни күлу баҳр фарқияте ҳаст?

Абдулло:

– Бале, дар күл қурбоқаҳо зиндагонӣ мекунанду дар баҳр моҳиён.

ТАМОШОИ АЛБОМ

Падару модар ҳамроҳи писарчай панҷсолаашон албоми оилавиро тамошо мекарданд. Вақте ки ҷашмони писарча ба сурати падару модараш афтид, пурсид:

– Ин расмро кай гирифтед?

– Вақти тӯй шуданамон.

Писарча гирён-гирён гуфт:

– Чаро ман дар тӯи шумо нестам?

ҒАМ ХҮРДАН ХУБ АСТ, Ё ҒУССА ХҮРДАН?

Духтарча аз модараш пурсыд:

– Модарчон, ғам хүрдан хуб аст, ё ғусса хүрдан?

– Ягontaаш хуб нест! – гуфт модар.

– Хуб, набошад, – гуфт духтарча, – ба модар-
калонам гүед, ки дигар дар назди дугонахоям «Ғаму
ғүсса хүрда, модаратро калон кардам» нагүянд.

ИН САДОИ ЧИСТ

Ду рафиқ ба садои ҷӯшидани об гӯш медоданд.

Яке аз онҳо пурсыд:

– Ин садои чист?

Дигар ҷавоб дод:

– Нолаи микробҳо.

ЗАРРОФА

Муаллим аз талаба пурсыд:

– Кадом ҳайон бештар гармиро дӯст медо-
рад?

– Заррофа, – ҷавоб дод шогирд.

– Чаро заррофа?

– Чунки гардани дарози он нисбат ба дигар
ҳайонҳо ба сӯи офтоб бештар майл мекунад.

ДАРСИ ТАБАҚШҮЙ

– Духтарам, таоматро ки хүрдй, косаву табақро бишүй.

Духтар:

– Наметавонам, чунки мо ҳанӯз дарси табақшүиро нагузаштаем.

ДАСТУ РҮ ШҮЙ МЕГҮЯДУ ХАЛОС

– Чаро гүшу гардани ту ҳамеша ношуста? –
пурсид рохбари синф аз Анвар.

– Чунки модарам ҳар пагохӣ фақат «Дасту рү шүй» мегүяду халос, – ҷавоб дод Анвар.

АВВАЛ СЕБ ДИХЕД...

Муаллим ба шогирд:

– Ту ду дона себ дорй, ман ба ту боз ду донаи дигар себ медиҳам. Ҷамъ дар дasti ту чанд себ мешавад?

Шогирд:

– Аввал себ диҳед, баъд мегӯям.

АЗ НАМАҚДОН

Муаллим:

– Намакро аз кучо мегиранд?

Шогирд:

– Аз намақдон.

ЗАНГИ ТАНАФФУС

Аз писарчае, ки рўзи нахуст ба мактаб рафта буд, пурсиданд:

- Чи чиз ба ту аз ҳама бештар маъқул шуд?
- Занги танаффус, – ҷавоб дод ў.

ЧАРОФ ЧАШМ ПЎШИД

Чароғи барқ лаҳзае хомӯш гашт. Ҳама ҷо торик шуд. Раънои хурдакак дар ҳайрат монд.

- Чӣ шуд? – пурсиданд аз ў.
- Чароғ ҷашмашро пўшид, – ҷавоб дод Раъно.

МАКТУБРО ХОНДА НАМЕТАВОНАД

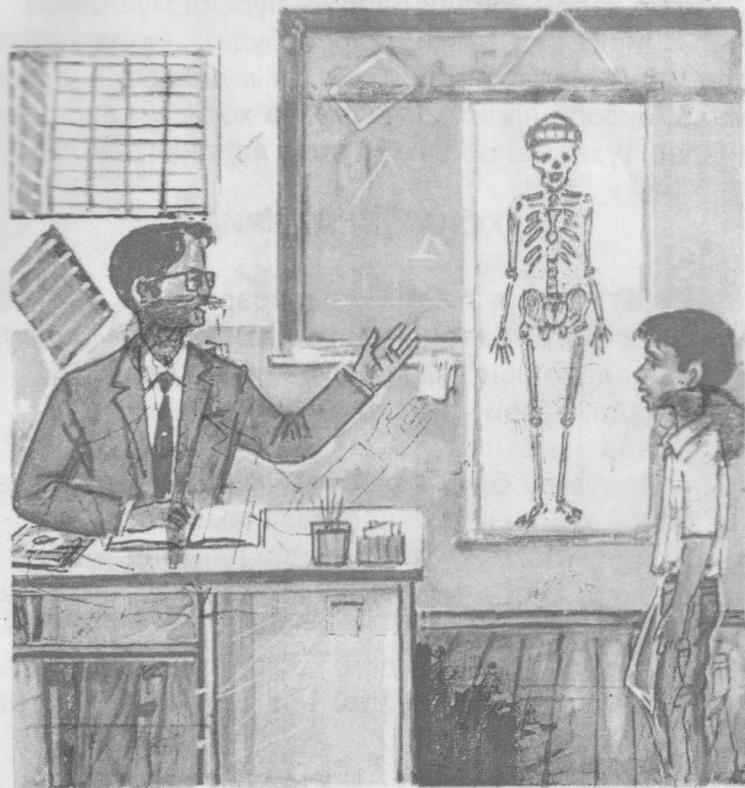
Модар:

- Нигина, чӣ кор мекунӣ?
- Ба дугонаам мактуб менависам.
- Ту ҳанӯз хурд ҳастӣ, мактуб навишта наметавонӣ-ку?
- Ҳеч гап не, дугонаам ҳам ҳоло хурд аст. Мактубро хонда наметавонад.

АЗ ТОҚӢ

Муаллими анатомия аз шогирде пурсид:

- Қисми болоии сари инсон аз чӣ иборат аст?
- Аз тоқӣ, – ҷавоб дод талаба.

УЗРИ БЕЧО

– Аҳмад, чаро ба дарс дер омадӣ?-пурсид муаллима.

– Ба қоидаҳои одоб, ки худ таъкид карда буд, риоя кардам.

— Ба кадом қоидай одоб? — пурсид муаллима.
— Ди्रүз худ таъкид карда будед, ки аз калон-
солон пеш нагузар. Дар роҳ ба мӯйсафеде дучор
омада, якбора насиҳати шумо ба хотирам расид ва
аз ў пеш гузаштанро ба худ раво надонистам.

БАҲОНАИ БЕМАВРИД

Рӯзе амаки Салим писаронаш Аҳмаду
Маҳмудро ба лат кардан даромад. Аҳмаду Маҳмуд
аз кори падарашон ҳайрон шуда, пурсиданд:

— Дада, барои чӣ моро мезанед?

Падар:

— Имрӯз ду бача ба оббозӣ рафта, ғарқ шуда-
анд, барои ҳамин шумоёнро мезанам.

Аҳмаду Маҳмуд ҳайрон шуда гуфтанд:

— Охир, мо ба оббозӣ нарафтаем-ку, барои чӣ
моро мезанед?

Падар чунин ҷавоб дод:

— Агар шумоён ба оббозӣ рафта ғарқ мешудед,
баъд ман киро мезадам?

ОФТОБ АЛАКАЙ БАРОМАДААСТ

— Офтоб аз кадом тараф мебарояд? — пурсид
муаллими ҷуғрофия аз Шӯҳрат.

— Намедонам, вақте ки ман аз хоб меҳезам,
мебинам, ки офтоб алакай баромадааст.

РЎЗИ ИМТИҲОН

Пеш аз сар шудани имтиҳон муаллим ба шогирдон рӯ оварда гуфт:

– Ягон савол доред?

Шогирде пурсид:

– Мо имрӯз аз кадом фан имтиҳон месупорем?

ТАЪРИХ ХЕЛЕ КЎТОҲ БУД

– Вақте ки ман дар мактаб меҳондам, – гуфт марде ба писараш, – аз фанни таърих доим баҳои «5» мөгирифтам, аммо ту бошӣ, фақат баҳои «3» мегирий.

Писар фаврӣ ҷавоб дод:

– Падарҷон, вақте ки шумо дар мактаб меҳондед, таърих хеле кўтоҳ буд.

ПАДАРАМ ХУРӮСАМОНРО КУШТА БУД

Шогирде ба дарс дер омад. Муаллим аз вай пурсид:

– Чаро ба дарс дер омадӣ?

Шогирд ҷавоб дод:

– Дирӯз падарам хурӯсамонро кушт, барои ҳамин дар хоб мондам.

МАН БА МУАЛЛИМХО ҲАЙРОН

Шогирде ба падараш гуфт:

- Ман ба муаллимхо ҳайронам.
- Барои чӣ?
- Роҳбари синфамон фақат «Ба гузашта салавот» мегӯяд, вале муаллими таъриҳ «гузаштаро надонӣ, ояндаро намефаҳмӣ»...

КӢ КАРАСИН МЕАНДОЗАД?

Муаллими физика аз боби ҷароғи барқӣ дарс гуфта, дар поёни он аз шогирдон пурсид:

- Кӣ савол дорад?
- Яке аз шогирдон гуфт:
- Ман дарсро фаҳмидам, лекин ҳайронам, ки ба ҷароғи барқӣ кӣ карасин меандозад?

НА ИНУ НА ОН

– Теша исм аст ё сифат? – пурсид муаллим аз шогирде.

Шогирд:

- На ину на он. Теша – писари амаки Абдулло, ҳамсояи мост.

ШУМО ҲАМ БА ДАРС НАМЕОЕД

Шогирде ду рӯз ба дарс наомад. Рӯзи сеюм муаллим аз ў сабаб пурсид:

- Парерӯз модарам либосамро шуста буданд,
- ҷавоб дод шогирд.
- Пас, дирӯз барои чӣ наомадӣ?
- Дидаам, ки шумо либосҳоятонро шуста, дар тори ҷавлияton оvezон кардед.

МУАЛЛИМ ҶАВОБИ МАРО НАФАҲМИД

- Боз баҳои «2» гирифтӣ? Магар саволи муаллимро нафаҳмидӣ? – пурсид падар.
- Не, муаллим ҷавоби маро нафаҳмид, – ҷавоб дод писар.

ЧАМЬАШ «4» МЕШАВАД

- Карим хурсанд назди падараш омаду гуфт:
- Медонед дада, ман имрӯз баҳои «4» гирифтам.
 - Аз қадом фан, ҷони дада?
 - Аз химия «1», аз физика «1», аз табиатшиносӣ «1», аз таърих ҳам «1», ки ҷамъаш «4» мешавад.

ХУРДТАРИН НҮКТАИ ЗАМИН

Муаллими үүрэгфия аз Шариф пурсыд:

- Ту гүй, ки хурдтарин нүктаи Замин күчст?
- Хонаи мо, – чавоб дод Шариф.

БИБИАМ БИСЁР ТАРСОНЧАК

– Бибиам бисёр тарсончак аст, – гуфт Азиза ба дугонааш.

– Чаро?

– Медонй, агар мо аз болои ягон күпрукча гузаштани шавем, ўдасти маро маҳкам мегирад.

ТАҒИИРИ ЧИСМХО

Дар вақти имтихон муаллим аз шогирд пурсыд:

– Дар бораи аз гармию сардй тағиир ёфтани чисмҳо чий медонй?

Шогирд каме фикр карду гуфт:

– Ҳамаи чисмҳо аз гармӣ васеъ ва аз сардй фушурда мешаванд.

– Дуруст; – гуфт муаллим, – каний, як мисол гүй.

– Масалан, вақти тобистон, ки ҳаво гарм ааст, рӯзҳо дароз ва дар зимистон, ки ҳаво сард мебошад, рӯзҳо кӯтоҳ мешаванд.

ҲАМИН ҲАМ САВОЛ ШУД

Рӯзе Афандӣ дониши писарашро аз фанни ҳисоб санҷидани шуд. Ба ўчунин савол дод:

— Писарам, ту гӯй, ки агар аз чор чорро тарҳ кунем, ҷанд боқӣ мемонад?

Писари Афандӣ ба савол ҷавоб дода натавониста, ҳомӯш монд. Афандӣ саволро такрор кард. Писар ба падар нигоҳ карда гуфт:

— Дада, саволи одитару фаҳмотар диҳед.

— Хуб писарам, — гуфт Афандӣ, — фарз кардем, ки дар қисаат ба миқдори 4 сомонӣ танга буд. Аммо қисаат сӯроҳ шуду ҳамаи тангаҳо гум шуданд, дар натиҷа дар қисаат ҷанд сомонӣ боқӣ монд?

Писари Афандӣ гуфт:

Охир, ҳамон сӯроҳии танга афтодагӣ боқӣ монд-дия.

ЧОМАИ БОМАСЛИҲАТ...

Писар:

— Падарҷон, мегӯянд, ки «Ҷомаи бомаслиҳат дӯхташуда кӯтоҳ намеояд». Як масъалаи математико ҳал карда наметавонам. Шумо, ки донишгоҳи олиро тамом кардед, чи маслиҳат медиҳед?

Падар дид, ки ҳалли масъала мушкил аст, гуфт:

— Не писарам, дар ноомади кор баъзан ҷомаи бомаслиҳат ҳам кӯтоҳ меояд.

ТАЛХИРО РАВО НАМЕБИНЕМ

Чавоне аз чойхоначай илтимос кард:

- Амак, чойро андаке талхтар кунед.
- Шери амак, мо ба дүстон талхирираво намебинем, – чавоб дод чойхоначай.

БУЛБУЛИ ГЕЛОСХҮР

Рүзе булбул ном писарбачае ба боғ гелосхүрй даромадааст. Ногоҳ боғбон дар болои дарахт гелосхүрии ўро дида, гуфтааст:

- Бача, чий ном дорий?
- Булбул, – чавоб додаст ў.
- Агар булбул бошй, бихон, – хоҳиш кардааст боғбон.

Боғбон овози гүшхарошу нофорами ўро шунида, гуфтааст:

- Наход, ки булбул ҳамин хел хонад?
- Бача аз болои дарахт чавоб додаст:
- Булбули гелосхүр ҳамин хел меҳонад.

БАЧАҲО ВА ПИРАМАРД

Рүзе бачаҳо болои девор баромада, роҳгузарҳоро тамошо мекарданд. Ногоҳ ҷашмашон ба пирамарде афтод, ки бузеро қашолакунон мебурд. Буз бо тамоми овозаш дод мезад. Бачаҳо аз ин ҳол ба шавқ омада, аз пирамард пурсиданд:

— Бобочон, ин бузро ба кучо мебаред?
— Ба назди қассоб, — ҷавоб дод пирамард.
— Ҳеч гап набудааст-ку, мо гумон кардем, ки шумо онро ба мактаби мо мебурда бошед, — гуфтанд бачаҳо.

ТУ ҲАМ ОН ҶО БУДӢ

— Оча, имшаб ман як хоб дидам.
— Чӣ хоб дидӣ, бачам?
— Ман нағз гуфта наметавонам, худат гап зан.
— Хобро ту мебинию ман гап занам?
— Охир ту ҳам он ҷо будӣ-ку?

ОРЗУ

Рӯзе Шариф аз фанни таърихи вазифаи хонагиро тайёр мекард. Дар ин миён ҳамсолонаш дар кӯча бозӣ доштанд. Вақте Шариф онҳоро аз тиреза дид, як оҳи чуқур кашида, ба худ гуфт:

— Кошкӣ, дар асри XVI таваллуд мешудам.
Модараш, ки андаке аз Шариф дурттар бо коре машғул буд, гали писарашро шунида, пурсид:
— Чаро меҳоҳӣ, ки дар асри XVI таваллуд шуда бошӣ?

Шариф гуфт:

— Агар ҳамин тавр мешуд, ман таърихи асри XVI-ро нахонда, ба кӯча баромада, дигарҳо барин бозӣ мекардам.

БАЧАИ БАДНАФС

Бачаи баднафсе бемор мешавад. Як пагохӣ
модараш ширҷой карда аз ӯ мепурсад:

– Ба косаат чӣ қадар нон пора кунам?

Бачаи баднафс уфу пух карда, ба модараш
мегӯяд:

– Дар сиҳатиам чӣ меҳӯрдам, ки дар бемориам
хӯрам, фақат нимта нон пора кунӣ, мешавад.

АЙНАК

Шахсе буд, ки навиштану хондан наметаво-
нист. Рӯзе касеро дид, ки айнакро аз ҷайби худ ка-
шида, ба ҷашм гузошт ва бо айнак коғазеро хонд.
Ноҳон гумон кард, ки ҳар кас ба ҷашми худ айнак
гузорад, ҳат хонда метавонад. Ба назди
айнакфурӯш рафт ва айнак хост. Ҷанд аداد айнак-
ро ба ҷашми худ гузошт ва ба навиштаи коғазе
нигоҳ кард. Чун ҷизе хонда натавонист, айнакро пас
дод. Айнакфурӯш пурсид:

– Ҷӣ навъ айнак меҳоҳед?

Шахси ноҳонда гуфт:

– Айнаке меҳоҳам, ки бо он хонда тавонам.

Соҳиби дӯкон ҳайрон шуда пурсид:

– Ба мактаб рафтаед? Хондану навиштанро ёд
доред?

Гуфт:

– Агар мактаб рафта хондану навиштанро
меомӯҳтам, оё айнак меҳариdam?..

ГУНАҲКОР МЕШАВАМ

Падар:

– Хез писарам, барфи рӯи бомро рӯфта тоза кун, мабодо ба даруни хона об чакад.

Писар:

– Чӣ, шумо дар хона бошеду ман болои бом бароям?! Ҳаргиз! Ин хилофи одоб мешавад, падарчон!

ҚИТЪАИ ОСИЁ

– Қитъаи Осиёро аз харита нишон дех, – хитоб кард муаллим ба Аҳмад.

Аҳмад:

– Осиё дар харита нест, он дар паҳлӯи сои маҳаллаи мост.

БО ЭҲТИЁТ ҶАНГ КУН

Ду бача дар қӯча занозани мекарданд. Писар-бачаи сеюм ин аҳволро тамошо карда, мегӯяд:

– Бо эҳтиёт ҷанг кунед, мабодо ба ҷашмони ҳамдигар назанед!

ТАНБАЛ

Бачаи танбалро пурсидаанд:

– Дар дунё чизи аз ҳама ширин чист?
– Ҳоби ман, – ҷавоб додаст ў.

ШОГИРД ВА МУШФИҚЙ

Як шогирд аз Мушфиқй пурсид:
– Ду карат ду, чанд мешавад?
– Бисту ду, – гуфт бо табассум Мушфиқй.

МОДАРАМРО ДҮСТ МЕДОРАМ

Рүзе аз писарчае пурсиданд:
– Ту модаратро дүст медорй ё шоколадро?
– Агар бароям шоколад биёрад, модарамро
дүст медорам.

ЗАРАНГЙ

Чавоне дар як мағозаи кафшфурӯшӣ машғули
кор шуд. Дар аввалин рӯзи кораш ба хонуме як
чуфт кафш фурӯхт. Қимати онро, ки дусад танга
мешуд, гирифт. Ба хаёли он, ки панчсад танга ги-
рифта бошад, сесад тангаи дигараашро ба хонум
пас дод. Мудири фурӯшгоҳ баъди огоҳӣ аз ин
моҷаро ба сари ҷавон фарёд қашид:

– Аҳмақ, ту фикр мекунӣ, ки ҳанӯз пас меояд ва
пулро пас медиҳад?

Ҷавон ба хунсардӣ ҷавоб дод:

– Ў ҳамон пас меояд:

Мудир:

– Ба чӣ далел?

– Ба далели ин, ки ба по рост меистод.

ДАР МЕҲМОНӢ

Зану шавҳар ҳамроҳи ду тифли хурдашон ба меҳмонӣ рафтанд. Фарзандонашон, ки иборат аз ҳоҳари бузургтар ва бародари кӯҷактар буданд, дар гӯшае нишаста, бо ҳам ҳарф мезаданд. Ҳоҳар гуфт:

— Ин кори хуб нест, ки ту бо ман назди хонуми соҳибхона меравӣ ва аз ӯ кулча талаб мекунӣ. Ӯ фикр мекунад, ки ту бачаи пурхӯре ҳастӣ.

Бача гуфт:

— Ғусса нахӯр, ман ҳар вақт, ки аз ӯ кулча талаб мекунам, мегӯям: «Барои ҳоҳарам мекоҳам».

БЕҲТАРИН НИШОНӢ

Милиса сари роҳ духтараки хурдсолеро дид, ки мегирист, пурсид:

— Духтарҷон, барои чӣ гиря мекунӣ?

Духтарак ҳик-ҳиккунон посух дод:

— Ман роҳи хонаамонро гум кардам.

Милиса гуфт:

— Кучо зиндагӣ мекунӣ?

— Назди модарам.

— Хуб, модарат кучо зиндагӣ мекунад?

— Назди падарам.

— Падарат чӣ ном дорад?

Духтарак ҳамон гунае, ки гиря мекард, ҷавоб дод:

— Номаш «падарҷонам» аст.

ДАР РҮЗИ ИМТИҲОН

Муаллим ба шогирдаш гуфт:

– Пиониноро таъриф кун!

Шогирд гуфт:

– Пионино ҳайвони чаҳорпои бузургест, ки пӯсти маҳкам ва даҳони фарохе дорад. Ними дандонҳояш сафед ва ними дигараш сиёҳи кирмхӯрда ҳастанд. Агар саҳле ба дандонҳояш даст занӣ, бо садои баланд фарёд мезанад.

ПАДАР ВА КӮДАК

Рӯзе кӯдаке аз падараш як сомонӣ талаб кард, вале падараш гуфт:

– Надорам.

Кӯдак рӯй ба модараш карда, гуфт:

– Дар олам каси дигар набуд, ки зани ин гадо шудӣ?

ИВАЗИ АҚЛ

Аз тифле пурсиданд:

– Оё қабул дорӣ, ки ақлатро ба ивази сад ҳазор сӯми накд бигиранд ва аҳмақиро ба ту бидиҳанд?

Гуфт: – На.

Гуфтанд: – Чаро?

Гуфт:

– Барои он, ки аздусар пулро аз даст ҳоҳам дод ва аҳмақ будан барои ман боқӣ мемонад.

ВАЗНИ ШЕЪР

Муаллим аз шогирде пурсид:

– Писар, ту бигӯ, ки кадом шоире буд, ки вазни шеърро риоя намекард?

Шогирд ҷавоб дод:

– Исмаш дар ёдам нест, vale ин қадар медонам, ки қабл аз ихтирои тарозу шеър мегуфтааст.

ХАР ЧАНДСОЛА

Марде аз писари ҳамсояш пурсид:

– Дасти падаратро чи шуд, ки докапеч кардааст?

Писар ҷавоб дод:

– Дастаншро ба даҳони хар бурд, то дандонҳояшро бишумораду донад, ки чандсола аст.

Мард боз пурсид:

– Баъд чӣ шуд?

– Баъд хар даҳонашро пӯшонд ва хост бишуморад, ки падарам чандангушт дорад.

ЧОИ ШУКРАШ ХОЛИСТ

Модар кӯзаеро ба писараш дод, то ки аз ҷашма об оварад. Бача дар кӯча бо бачаҳои дигар вохӯрд. Кӯзаро ба каноре гузошт ва бо онҳо машғули бозӣ шуд. Наздики ғуруби офтоб бо кӯзай холӣ ба хона баргашт. Модар пурсид:

– Чаро об наовардй?

Бача гуфт:

– Ҳоло ки қўзаро ношикаста бароят овардам,
аз ман мамнун бош ва шукр биқун.

Модар фикр карду гуфт:

– Бале, ҳақ ба ҷониби туст, аммо ҷои шукраш
холист.

МАВСИМИ ГЕЛОСЧИНӢ

Муаллим дар бораи навъҳои меваҷот дарс ме-
гуфт.

– Фикр мекунам, ки вақти ангурканий ва гелос-
чиниро шумо медонед, – гуфт ба шогирдон. – Ба
ман бигӯед, ки гелосро чи вақт бояд чинд?

Шогирде дар ҷавоб гуфт:

– Албатта, вақте ки боғбон дар боғ набошад ва
саги боғбон ҳам дар наздикӣ ба ҷашм нарасад.

ОРОМ ШИН

Писаре ба иллати ҷанги пудару модараш зиёд
ҳаста шуд. Шабе писарак фарёд заду гуфт:

– Падарҷон! Ту генерал ҳастӣ, то ҳол ҷандин
бор дар ҷанг ғалаба кардӣ. Ҳоло меҳоҳӣ, ки медали
дигар низ бигирий?

Дар ин вақт модари писарак гуфт:

– Бачем! ором бишин. Ман ҳам ҳеч камӣ аз ў на-
дорам. Ҳоло ғалаба аз ман аст. Шояд ба наздиктарин
вақт тамоми медалҳои ўро худам соҳиб шавам.

КАЛОНКОРИИ МУШ

Рӯзе як шер ба ҹангал омад, то ҳайвонero шикор кунад. Дид, ки як муш дав-давон тарафи хонаи худ меравад. Шер гуфт:

— Кучо меравӣ, эй муш?

Муш ҷавоб надод. Шер такрор кард:

— Кучо меравӣ?

Муш бисёр ба пешонатуршӣ гуфт:

— Дар ҹангал қадоме як филро қуштаст. Метарсам, ки ба номи ман овоза нашавад.

ҲАСРАТИ ТИФЛОНА

Писараке, ки синфи сеюм меҳонд, аз падараш пурсиid:

— Падарҷон! Вақте ки шумо дар мактаб дарс меҳондед, оё ғоҳе қасе бароятон дар омӯхтани дарсҳо кӯмак мекард ва корҳои хонагии шуморо анҷом медод?

Падар дар ҳушҳолӣ ҷавоб дод:

— Бале, писарам.

— Чи қасе ба шумо кӯмак мекард?

— Падарам, ки падаркалони ту бошад.

— Дарсҳоро бароятон хуб ёд медод?

— Бале, хеле хуб ёд медод ва ман ҳамеша баҳои аъло мегирифтам.

Писарак оҳе қашидау ҳасратомез гуфт:

— Чи шахси ҳушбахте ҳастед, ки падари босаводе доштаед.

ВОИЗ ВА ШАЙТОН

Як воиз рӯзе дар мадраса ба шогирдон вазъ меуфт:

– Шайтон инсонро ба роҳи хато мебарад. Инсон бояд аз гардани худ шайтонро дур кунад ва дар роҳи илоҳӣ содик бошад!..

Рӯзи дигар яке аз шогирдон назди ўомад ва гуфт:

– Домулло, имшаб ман дар хоб шайтонро дидам.

Воиз гуфт:

– Бигӯ, бишнавам, ки лаънатӣ ба ту чӣ гуфт?

Шогирд:

– Шайтон Гуфт: «Устодат хеле одами хубест, ту бояд ўро як зиёфати арзанда бидиҳӣ».

Воиз табассум карду гуфт:

– Волло, рост гуфтааст. Баъзан ҳарфи шайтонро ҳам гӯш кардан лозим.

ЭҲТИРОЗ

Тифлаке баъд аз рӯзи аввали мактаб рафта-наш ба волидайнаш гуфт:

– Ман дубора ба мактаб намеравам.

Волидайнаш пурсиданд:

– Чаро?

Тифлак ҷавоб дод:

– Зоро хонда наметавонам, навишта наметавонам ва муаллим ҳам иҷозат намедиҳад, ки гап занам.

ХАТ БАРОИ АМАКАМ

Бесаводе назди хатнавис рафту гуфт:
— Барои амакам хат нависед.
Хатнавис гуфт:
— Чӣ нависам?
Бесавод фарёд зада гуфт:
— Салом, амакҷон!
Хатнавис гуфт:
— Чаро фарёд мезани?
— Аз сабабе, ки гӯши амакам кар аст.

ҲАСУД

Падар ба писараш гуфт:
— Дар мактаб чӣ хабар аст?
Писар ҷавоб дод:
— Медонӣ, падарҷон? Муаллими мо бисёр
одами ҳасуд аст.
— Аз кучо медонӣ?
— Аз он, ки то ҳол ҷандин маротиба ў маро аз
синф ҳориҷ мекунад ва мегӯяд: «Уф, агар падарат
мебудам!..»

ПЎСТИ ФИЛ

Муаллим аз шигирдон пурсид:
— Оё шумо пўсти филро дидаед?
Яке аз шогирдон ҷавоб дод:
— Бале, ман дидаам.

Муаллим пурсид:
— Дар кучо?
Шогирд гуфт:
— Дар бадани худи фил.

КАШФИ РЎҲШИНОС

Духтури рўҳшинос пушти мизи худ нишаста, бо дикқат бо Аҳмади чаҳор – панҷсола гуфтугӯ мекард, то иллати нороҳатии ўро бидонад. Аз ў пурсид:

— Хуб, писарчон! Бигӯ: агар гӯши чали туро бо теге бибуранд, дар ту чи ҳолат рух медиҳад?

Аҳмади хурдсол фавран ҷавоб дод:

— Хуб маълум, ки ҳисси шунавоии худро то ҳадде аз даст медиҳам.

Духтур гуфт:

— Бисёр хуб, ҳоло агар гӯши рости туро ҳам бибуранд, чи ҳоҳад шуд?

Аҳмад дарҳол гуфт:

— Биноии худро аз даст медиҳам.

Духтур бо шуниданни ин ҳарф гӯё, ки кори бузурге карда бошад, рӯ ба падару модари Аҳмад оварду гуфт:

— Бачай шумо ба дарди сахте рӯ ба рӯст. Бояд чорае биандешем. Барои исботи ин пурсишро идома медиҳам.

Сипас духтур рӯ ба Аҳмад карду гуфт:

— Хуб Аҳмадчон! Чаро буриданни гӯшҳоят боиси аз байн рафтани ҳисси биноият мешавад?

Аҳмадро ба ҷои он, ки тағйире дар қиёфаш рух бидиҳад, оромона ҷавоб дод:

— Барои он, ки кулоҳи ман бисёр калон аст, вақтё гӯшҳоямро бибуранд, поин меояд ва пеши чашмонамро мегирад.

ШОКОЛАД

Тифле як дона шоколад ба оина нишон дода, волас онро дар даҳонаш андохт. Модараш аз тифл сабаби амали ўро пурсид.

Тифл гуфт:

— Шоколадро барои он ба оина нишон дода, ба даҳан меандозам, ки он ба назарам дуту намояд.

ФАҚАТ ТУ, ПАДАРҶОН

Рӯзи чумъа буд. Пас аз таом, вақте зарфҳои сари миз меистоданд, падар ба фарзандони хурдсолаш рӯ оварда пурсид:

— Хуб, бигӯед, қадоматон дар ин ҳафта аз ҳама оромтар будед, қадоматон бе иҷозаи модар коре накардед? Қадоматон он чи дастур дода, ба иҷро расондед?

Сукуте барқарор шуд. Пас аз чанд лаҳза яке оҳиста гуфт:

— Фақат ту, падарҷон.

УЗРХОҲӢ

Рӯзе Аҳмад ба назди Маҳмуд омаду гуфт:

— Хеле узр меҳоҳам, ки мурғи мо имрӯз боғчай шуморо хароб кард.

Маҳмуд гуфт:

— Фарқ намекунад, ман ҳам узр меҳоҳам, зеро пишаки мо мурғи шуморо хўрд.

Аҳмад гуфт:

— Воқеан, қобили таассуф аст, ки саги мо пишаки шуморо пора-пора намуд.

Маҳмуд:

— Ман ҳам узр меҳоҳам, ки як соат пештар саги шуморо күштем...

ГИРЯМ ДАВОМ ДОРАД

Рӯзе як тифл баъд аз он, ки ду-се соати тамом беист гирист, ниҳоят ашкҳояшро пок карду ором гирифт. Падараш, ки аз шунидани садои гиряи вай дилтанг буд, баъди ин лабханд заду гуфт:

— Алҳамдуллилоҳ иншоаллоҳ, ки бас кардӣ, дигар гиря намекунӣ-ҳо?

Тифл дубора шурӯъ ба гиря кард ва гуфт:

— Ман меҳостам танҳо як-ду дақиқа дам бигирам, дар ғайри он гирям давом дорад.

ИЛЛАТИ КЎЧАКӢ

Дар боғи ҳайвонот як фили бузург ва як мушро бо ҳам дар як қафас гузоштанд. Дар ҳамон лаҳзаи аввал фил нигоҳи таҳқиромезе ба муш карда гуфт:

— Ту кўчактарин ва заифтарин ва безебтарин мавҷуде ҳастӣ, ки ман дар умри худ дидам.

Муш бо лаҳни шукӯҳомез гуфт:

— Вале фаромӯш накун, ки ман муддате беморӣ кашидам.

КОРИ ИМРҮЗАРО БА ФАРДО НАГУЗОР

Марде сари қаҳр дохили хона шуд. Ӯ як түрхалтай себ ҳамроҳ дошт. Аз себҳо ба фарзандонаш яқдонагӣ дод, баъд сари түрхалтаро баста, пас аз чанде ба насиҳат шурӯъ карду гуфт:

— Бояд кори имрӯзаро бар фардо нагузоред.

Яке аз писарҳо, ки ҳозирчавоб буд, гуфт:

— Пас шумо ҳам кори имрӯзаро ба фардо нагузоред. Ҳамон себҳоеро, ки барои фардо мондаед, биёред, ки бихӯрем.

НОЗДОНА

Духтарак вақте ки аз мактаб ба хона бармегашт, бисёр ноҳуш буд. Бо асабоният ҷузвони ва болопӯшашро ба гӯшае ҳаво доду ба модара什 гуфт:

— Модарҷон, ман дигар ба ин мактаб намеравам.

Модара什 бо меҳрубонӣ пурсид:

— Чаро духтарҷон?

— Охир, намедонӣ, чи муаллимे дорем.

— Чӣ тавр шуда, духтарам?

— Чӣ меҳостиӣ шавад? Аслан, маълум нест, ки дар синф муаллим чӣ мегӯяд.

— Охир, чи гуфта, ки ту ин қадар нороҳатӣ?

— Дирӯз дар соати математика гуфт, ки «3» ва «5» ҳашт мешавад.

— Хуб духтарам, инро кӣ гуфт, нодуруст аст?

— Ин дуруст аст, модарҷон, вале имрӯз мегӯянд, ки «2» ва «6» ҳашт мешавад.

ХОНАИ БЕҲАМАЧИЗ

Падаре, ки хеле бенаво буд, бо писараш аз кӯча мегузашт. Дар кӯча онҳо бо ҷамъияте бархӯрданд, ки дунболи як тобут афтода, мурдаеро ба қабристон мебурданд. Як нафар аз соҳибони азо фарёду фифон мекард ва мегуфт:

— Туро ба ҷое хоҳанд бурд, ки имшаб дар он ҷо не нон асту не об асту не фарш асту не ҷароғ, не болину не бистар, не анису не муниш ва не парастор.

Писар рӯ ба падар карда гуфт:

— Оё ўро ба хонаи мо хоҳанд бурд?

МУЛЛО НАСРИДДИН ВА БАЧАҲО

Рӯзе чанд бача дар хиёбон мегаштанд. Ҷун ҷашмашон ба Мулло Насриддин афтод, ба фикр афтоданд: коре қунанд, ки кафшҳои вайро биработанд. Пас ба назди дарахти бузурге омада, гуфтанд:

— Ҳеч қас наметавонад ба ин дарахт барояд.

Мулло гуфт:

— Ин кори мушкиле нест, ман метавонам бароям.

Бачаҳо гуфтанд:

— Сухану амал хеле фарқ доранд. Агар рост мегӯй, баро. Мулло кафши ҳудро қашида, ба даст гирифт ва сӯи дарахт рафт. Бачаҳо пурсиданд:

— Ҷаро кафшатро ҳамроҳ мегирий?

Гуфт:

— Шояд аз болои дарахт ба он тараф ҳам роҳ бошад.

МАСЪАЛАИ ПЕЧИДА

Муаллим ҳангоми баҳс дар мавзӯи рӯзгор меҳост дар бораи хубиҳои зану фарзанд ва хонавода сӯҳбат кунад. Барои ин, ки мисоле биёварад, яке аз шогирдонро ба назди лавҳа хост ва пурсид:

— Масалан, падари ту пас аз ба поён расидани корҳои рӯзона ва берун омадан аз идора чӣ кор меқунад?

Шогирд посух дод:

— Намедонам... ду сол шуда, ки модарам меҳоҷад ҳамин масъалаи печида ва мушкилро бифаҳмад.

ШУМО ҲАМ МАРО НАЗАНЕД

Аҳмад ба сари додараш як мушт фаровард. Додараш гирист. Модар ба Аҳмад гуфт:

— Додари худро назан, ўхурд аст.

Аҳмад гуфт:

— Модарҷон! Хайр, шумо ҳам маро назанед, охир, ман аз шумо дида, хеле хурдам.

ОРЗУИ БАЧАҲО

Ду бача аз назди дуконе мегузаштанд. Дар як гӯши дӯкон навиштаэро диданд: «Моли фурӯхта волас гирифта намешавад».

Бачаҳо ин ҷумларо хонда гуфтанд:

— Эй кош дарсе, ки муаллим медиҳад, волас пурсида намешуд.

МАН БА ЎҚУМАК КАРДАМ

Муаллим яке аз шогирдонро наздаш хост ва гуфт:

– Рост бигү, бидонам, саволҳоеро, ки бароят вазифа дода будам, худат анчом додӣ, ё қадом қаси дигар?

Шогирд лабханде заду гуфт:

– Устоди азиз! Падарам анчом дод.

– Ба танҳой?

– На, ман ба ўқумак кардам.

МАН БИАНДОЗАМУ ТУ БАРДОРӢ

Бачае пӯсти харбуза меҳӯрд. Рафиқаш гуфт:

– Ин чӣ разолат? Дур биандоз!

Бача:

– Ҳаҳ меҳоҳӣ, ки ман биандозаму ту бардорӣ?!

САРКАШ

Писараке гирякунон ба модараш гуфт:

– Анор меҳоҳам, анор!

Модар:

– Ҳал кун, вақти анор хурдан нест, вагарна мисоли харбуза гирифта, дар замин мезанамат, тикатика мешавӣ!

– Модар, харбуза бите! – гуфт писарак.

МАЛДАН ТОЗАГЙ АЗНАМ

Падар:

– Маҳмуд, чаро дасту рӯятро намешӯй ва ман метавонам бигӯям, ки ту дирӯз чӣ хурдай?

Маҳмуд:

– Чӣ хӯрдаам?

Падар:

– Тухми мурғ.

Маҳмуд:

– Падарҷон, дидӣ, иштибоҳ кардӣ. Тухми мурғро парерӯз хӯрда будам.

МУАЛЛИМ ВА ШОГИРД

Рӯзе муаллим аз Аҳмад пурсид:

– Дую ду чанд мешавад?

Аҳмад гуфт:

– Ҳашт мешавад.

Муаллим гуфт:

– На.

Аҳмад ҷавоб гуфт:

– Даҳ.

Муаллим дар қаҳр шуда, Аҳмадро аз дарс ронд. Ҳамин вақт яке аз рафиқҳояш расида гуфт:

– Чаро ин ҷо истодай?

Аҳмад ҷавоб дод:

– Муаллим пурсид: дую ду чанд мешавад, гуфтаам: «даҳ». Маро аз синф берун кард.

Рафиқаш гуфт:

– Мегуфтӣ, ки чаҳор мешавад.

Аҳмад гуфт:

– Ба даҳ қонеъ нагардид, агар чаҳор мегуфтам,
ҳолам аз ин ҳам батар мешуд!

ИН ҲАМ АЗ МАРГ МЕТАРСАД

Шахсе чормағзи кӯракро бо санг мешикаст.
Ногоҳ чормағз аз зери санг парид. Бачае, ки дар он
что нишаста буд, гуфт:

– Биллоҳ, ин ҳам аз марг метарсида аст.

ЧОИЗА

Падаре ба писарашиб гуфт:

– Ман туро гуфта будам, ки агар ҳамеша пианино навозӣ, бароят бист сӯм медиҳам. Чанд рӯз
аст, ки пианино наменавозӣ. Чаро?

Писар:

– Падарҷон, ҳамсоямон гуфт: «Агар ту гузорӣ,
ки мо шабона ором хобем, бароят чил сӯм
медиҳам».

ПАНДИ ПАДАР

Марде писарашиб насиҳат мекард, ки одоби
суханрониро ёд гирад ва ҳангоми сӯҳбат алфози
латифу зеборо истеъмол кунад.

Чунончи: ба ҷои «хӯрдам», «сарф кардам»
гӯяд, ба ҷои «комад» «ташриф овард»...

Рӯзе бачааш гирёну нолон меомад ва аз биниш
аш хун мешорид.

Падараш пурсид:

— Чй шуд ба ту, чй рўй дод?

Ў гуфт:

— Ҳангоме ки медавидам, ба замин «сарф кардам» ва аз биниам хун «ташриф овард».

АДАБ

Падар:

— Бачем, ман сад дафъа бароят гуфтам, ки ҳамроҳи бачаҳои бетартиб гашту гузор накунӣ, онҳо тарбияни туро ҳам ҳароб месозанд.

Писар:

— Падарчон, намефаҳмам, гапи шуморо қабул кунам ё аз Луқмони Ҳакимро. Луқмони Ҳаким гуфта буд, адабро аз беадабон омӯхтам. Ман ҳам ҳамроҳи бачаҳои беадаб бозӣ мекунам, ки адаб ёд бигирам.

АМОНАТДОРӢ

Писараке ба модаркалонаш гуфт:

— Бибичон, дар ин синну сол дандонҳоятон чи қадар солим ва маҳкаманд?

Модаркалон гуфт:

— Не фарзандам, дандонҳои ман ба куллӣ ҳароб шуда ва ба дарди ҳеч коре намехӯранд.

Писарак гуфт:

— Пас ҳоҳиш мекунам, ки чормағзҳои маро наздатон нигоҳ доред.

УЗРИ БАТАР АЗ ГУНОХ

- Наберае ба модаркалон гуфт:
– Бубахшед, ки акси шуморо бе ичоза аз албум
гирифтам.
- Модаркалон пурсид:
– Чй кор доштй?
- Гуфт:
– Мехоҳам ҳамсинфҳои худро битарсонам.

МАЊНО

- Писаре давон-давон назди падари худ рафта
пурсид:
- Падарчон, ман як савол дорам.
- Падараш гуфт:
– Бигӯ бачем, чи савол дорӣ?
- Мехостам бубинам, ки ман чй қадар назди
шумо арзиш дорам.
- Падараш ҷавоб дод:
– Писарам, ту назди ман хеле зиёд арзиш
дорӣ.
- Масалан, чи қадар? – пурсид писараш.
- Масалан, садҳо ҳазор сӯм.
- Писар ба ҳушҳолӣ гуфт:
– Пас, лутфанд сад сомониро аз садҳо ҳазор
сомонӣ ба ман қаблан бидиҳед, то барои худам шо-
колад бихарам.

ШОГИРДИ БЕАДАБ

Муаллим аз кӯча гузар мекард. Аз паҳлӯяш шогирде хунсард гузашт. Муаллим шогирдашро садо зада, гуфт:

— Вақте ки муаллим ва як шогирд бо ҳам рӯ ба рӯ шаванд, аввалтар бояд қадомашон салом бидиҳанд?

Шогирд қадре фикр карда гуфт:

— Ҳар қадомашон, ки боадабтар бошанд.

ТУРО ОШПАЗИ ХУД ТАЪИН МЕКУНАМ

Писарак ғизоero, ки модараш пухта буд, меҳӯрд. Ҳангоми фурӯ додани як луқмай қалон гуфт:

— Модарҷон, вақте ки ман миллионер шавам...

Зан бо ғуур ва сарбаландӣ андешид:

— Қурбон, ту бачаи хубам... медонам, саририй ҳатман манро нигоҳдорӣ мекунӣ.

Аммо писарак чунин идома дод:

— Туро ошпази худ таъин мекунам.

КОРИ КИРОЙ

Мардеро ҷашм ба писаре афтод, ки ду даст зери сар гузошта, канори роҳи пиёдарав рӯ боло меҳобид. Мард пеш рафт ва аз писар пурсид:

— Писарҷон, ин ҷо чӣ кор мекунӣ?

Гуфт:

— Мехоҳам кирой кор кунам?

Гуфт:

- Рост бигү, то ҳол чй қадар кор кардй?
- Се сүм
- Офарин, бигү, ин пулро чи тавр ба даст овардй?

Гуфт:

- Бисёр одй: як нафар ду сүм дод, ки савориашро пок кунам. Шахси дигаре, ки маро дар ҳоли шустани мошини ўдида буд, як сүм дод, то ба савории вай даст назанам.

ДАРСИ ЧУҒРОФИЯ

Муаллим Фаридро назди харита хост ва гуфт:

- Ку, Амрико дар харита нишон бидех.
- Фарид фавран Амрико нишон дод. Муаллим рӯ ба бачаҳо намуда гуфт:

– Ҳоло шумо бигӯед. Амрико кӣ кашф кард?

Бачаҳо бо як садо гуфтанд:

– Фарид! Фарид! Фарид!..

ПАДАР ВА ТИФЛ

Бачае ба падараш гуфт:

- Падарчон! Аз ду фан баҳо гирифтам, ки агар паси ҳам гузорем, даҳ мешавад, ду панҷ.

Падараш гуфт:

– Чй тавр?

Бача:

- Аз фани расм – сифр ва аз адабиёт-як. Агар ҳардуро паҳлӯи ҳам бигузорем, даҳ, яъне ду панҷ.

ҲИСОБИ ХУБ

Аҳмад машғули ҳисоб кардан буд ва то даҳ шумурду баъд банд монд. Рафиқаш гуфт:

— Ҳисобро то даҳ хуб ёд гирифтӣ, аз он зиёдтар чӣ?

Аҳмад гуфт:

— Бояд кафшҳоямро бикашам.

— Чаро?

— Ба хотире, ки даҳ ангушти дастам халос шуд ва ҳоло бояд ангуштҳои поямро бишуморам.

АЗОБИ МОДАРОН

Ду модар дар саҳни мактаб мунтазири бачаҳояшон буданд. Яке рӯ ба дигаре карда гуфт:

— Ман наметавонам бовар кунам, ки чи тавр фарзандам дар мактаб ба ин андоза таги чангӯ хок мемонад.

Зани дувум ҷавоб дод:

— Бирав, Ҳудоро шукр кун, ки ба ҳар ҳол писаратро зери чангӯ хок мейёбӣ. Дирӯз вақти аср ман ҳафт бачаро шустам, то аз байнашон писари ҳудро шинохтам.

ЧОДУГАР

Ду бачаи шӯҳ бо ҳам гуфтугӯ дошт. Яке аз дигарӣ пурсид:

— Медонистӣ, ки падари ман як шахси ҷодугар аст?

Дигарӣ ҷавоб дод:

– На, чи тавр? Ҷӣ кор мекунад?

Ба шӯҳӣ гуфт аввалий:

– Ҳар вақт ки бо ҳашми зиёд ҷӯби дасташро меларзонад, ман мисли ҷин аз наздаш нопадид мешавам.

МАЪЛУМОТИ ШАРИКӢ

Писараке даъво дошт:

– Ману падарам аз тамоми ҷизҳои дунё ҳабар дорем.

Касе пурсид:

– Агар ҳама ҷизро донӣ, бигӯ, ки дарозии хатти устувор ҷи қадар аст?

Писарак ҷавоб дод:

– Ҷизҳои бузург ба падарам даҳл доранд.

АЗ МАЪЛУМОТИ МАН ИСТИФОДА БАР

Марде ҳамроҳи писари хурдсолаш ба шаҳри бузурге омад. Писар аз падар савол кард:

– Падарҷон, ин манорро барои ҷи обод карданд?

– Намедонам.

– Ҷи бинои бузурге, аз қадом идора бошад?

– Намедонам.

– Ин иморати қалонро дар ҷи вақт обод карданд?

– Намедонам.

— Падарчон, шумо аз саволҳои пай дар пай
манҳ хаста намешавед?

— Не, писарчон. Ҳар қадар дилат меҳоҳад, са-
вол дех. Зоро ба ин тариқа метавонӣ аз дониши
ман истифода барӣ.

НАЗОФАТ

Модаре меҳост ҳамроҳи фарзандаш ба
меҳмонӣ биравад ва ба писараш гуфт:

— Бирав писарчон, дасту рӯятро бишӯй, ки
меҳмонӣ меравем.

Писарак фақат рӯи худро шусту гуфт:

— Модарчон, рӯямро шустам, дастҳоямро ҳам
бишӯям? Ё даспӯшакҳоямро медиҳӣ, ки бипӯшам?

ПУЛИ ГУМШУДА

Писарак саросема ба хона омаду як садсомо-
ниро ба модараши нишон дода гуфт:

— Модарчон! Ин пулро ман аз байни пиёдарав
пайдо кардам.

Модар нигоҳи ашколуде ба писараш карда
пурсид:

— Писарам, бовар дорам, ки ин пули гумшуда
ва ту онро ёфтай?

Бача фавран посух дод:

— Бале модарчон, худам бо чашмонам дидам,
ки як мард дунболи он мегашт.

ТИФЛ ВА МАРДИ ПУРТАМАЪ

Тифле дар даст як тангай тило дошт. Шахсе ба қасдаш афтода, хост онро аз дasti тифл бирабояд. Он шахс ба тифл гуфт:

– Тангаро ба ман бидеҳ барои ту кор намеояд.

Тифл гуфт:

– Тангаро ба ту медиҳам, ба шарте, ки як бор мисли хар ар-ар бизани.

Марди тамаъкор гулӯ дарронда, мисли хар арари гушхароше зад ва мунтазир шуд, ки бача тангай тилоро ба ў медиҳад.

Аммо тифл ба ў гуфт:

– Эҳ, аҳмақ, ту бо ин ақл тилоро мешиносию магар ман намешиносам?

ТИЛОРО АЗ КУЧО МЕГИРАНД

Муаллим:

– Аҳмад, ту бигу, ки тилоро аз кучо мегиранд?

Аҳмад:

– Аввалан, ман медонам, сониян, агар донам ҳам, он қадар сода нестам, ки чои онро ба шумо бигӯям.

МАН ҲАМ ХАНДИДАМ

Ҳасани хурдсол гирякунон ба хона омад. Модараш ўро ба оғӯш гирифта пурсид:

– Ҳасанчон, чӣ шуд? Чаро гиря мекунӣ?

Ҳасан гирякунон гуфт:

— Падарам хост чакушро ба мөх занад, аммо чакуш ба ангуштонаш бархүрд.

— Ту барои ҳамин гиря мекунй? Ҳеч гап не.
Агар ман ба чои ту мебудам, меҳандидам.

Ҳасан боз ҳам талхтар гирист ва гуфт:

— Ман ҳам хандидам ва барои ҳамин як торсакй хүрдам.

ТОРСАКЙ

Муаллим аз шогирд пурсид:

— Чаро ин қадар ба дарс дер омадй?

Шогирд ҷавоб дод:

— Чунки падарам ба ман кор дошт.

Маллим гуфт:

Магар, падарат наметавонист ба чои ту каси дигареро кор фармояд?

Шогирд ҷавоб дод:

— Не! Чунки наметавонист каси дигареро ба чои ман торсакй бизанад.

ЎРО ХУДАМ АФТОНИДАМ

Модар писари ҳаштсолаашро ба наздаш хоста гуфт:

— Аҳмадчон, имрӯз муаллиматро дидам!

— Чи гуфт, модарчон, — пурсид Аҳмад.

— Ў гуфт, ки ту як бачаи хурдсоли ба ҳавз аф-тодаро аз марғ начот додай. Оё ин рост аст?

— Рост, модарчон!

– Офарин писарам, аммо чаро то ҳол дар ин бора ба ман чизе нагуфтй?

– Э модарчон, ман ягон кори шоистае накардаам, ки ба шумо бигүям.

– Чй тавр? Тифлеро аз марг начот додай. Оё ин кори шоиста нест?

– Албатта, кори шоиста аст, вале ўро худи ман ба ҳавз афтонида будам.

ДАЛЕЛИ МАЪҚУЛ

Падар ба писар:

– Бачем, чаро дар вақти дарс сари худро давр медиҳй?

Писар:

– Барои он ки дарс ба фаҳмам биншинад.

Падар:

– Ин кор ба сарро давр додан чи робита до-
рад?

Писар:

– Охир, вақте ки чизеро бо зарф меандозанд,
онро мешӯронанд, то дар он ҷой гирад.